

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	stażysta Paulina Narkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2017 r. w B.

sprawy z powództwa B. P.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

I. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.000,00 zł (cztery tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.084,95 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Biskupcu kwotę 51,63 zł (pięćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt trzy grosze) tytułem częściowego pokrycia nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Biskupcu kwotę 90,36 zł (dziewięćdziesiąt złotych trzydzieści sześć groszy) z przyznanego roszczenia tytułem częściowego pokrycia nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powódka B. P. wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na jej rzecz kwoty 11.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych. Na rozprawie przedłożony został spis kosztów.

W uzasadnieniu wskazała, że dnia 22 maja 2013 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego została poszkodowana. Kierujący pojazdem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uderzył w tył jadącego tym samym pasem ruchu auta, którym podróżowała powódka. Sprawca wypadku posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym - nr polisy (...). Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany przyjął odpowiedzialność co do zasady oraz wydał decyzję o przyznaniu powódce zadośćuczynienia w kwocie 1.000,00 zł. W jej ocenie jest to kwota rażąco zaniżona, niewspółmierna do doznanej krzywdy. W wyniku wypadku powódka doznała chwilowej utraty przytomności, a jej stan uzasadniał wezwanie karetki pogotowia.

Powódka nie została przetransportowana do szpitala, jednakże po upływie kilku godzin, z uwagi na intensyfikację dolegliwości bólowych związanych z wypadkiem - tj. bóle głowy oraz nudności - udała się na Szpitalny Oddział Ratunkowy. Po przeprowadzeniu badań stwierdzono powierzchowny uraz głowy oraz uraz odcinka szyjnego kręgosłupa. Zalecono stosowanie kołnierza ortopedycznego przez okres 4 tygodni. Pomimo upływu czasu oraz stosowania się do zaleceń lekarzy, powódka skarżyła się na nieustępujące bóle kręgosłupa, które skłoniły ją do poddania się kolejnym badaniom. Po ich przeprowadzeniu stwierdzono pourazowe zmniejszenie fizjologicznej lordozy szyjnej oraz pojawienie się widocznych tylnych wypuklin tarcz międzykręgowych oraz tylnej centralnej wypukliny. Stwierdzono również wystąpienie torbieli okołokorzeniowej - nieoperacyjnej z uwagi na bliskie sąsiedztwo rdzenia kręgowego. Wskazane dolegliwości stały się przyczyną licznych niedogodności w życiu i funkcjonowaniu powódki. Pomimo odbytej rehabilitacji, powódka cierpi z powodu nawracających bóli kręgosłupa, które utrudniają jej codzienne życie. Między innymi nie może podnosić i dźwigać, co jest uciążliwe z uwagi na fakt prowadzenia przez nią działalności gospodarczej. Obecnie aktywność zawodowa jest możliwa tylko dzięki pomocy męża. Powódka nie może uprawiać sportu tj. biegania, czy pływania, musiała również zrezygnować z ulubionej aktywności w postaci górskich wędrówek - w obecnym stanie nie jest bowiem możliwe przejście kilkukilometrowego górskiego szlaku. Dolegliwości bólowe wzmagają się podczas zmiany pogody, a porównać je można do uczucia wbijania w kręgosłup szpilek. Ból utrudnia również spanie, doprowadzając do przewlekłego zmęczenia. Konsekwencje wypadku są widoczne również w sferze życia psychicznego powódki. Lęk przed udziałem w ruchu drogowym, czy to jako kierowca, czy też jako pasażer, utrudnia nie tylko życie codzienne, ale także życie zawodowe. Jak wskazała powódka chwili wypadku miała zapięte pasy bezpieczeństwa. Nie mniej jednak, z uwagi na siłę uderzenia, nie uchroniło jej to przed powstaniem opisanych w pozwie urazów (pozew k. 2-3v).

W odpowiedzi na pozew pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powództwo nie jest uzasadnione i jako takie winno być oddalone w całości. Zdaniem pozwanego przedmiotowe roszczenie o zapłatę kwoty 11.000,00 zł nie może być uznane za zasadne, albowiem zadośćuczynienie w wysokości przyznanej przez pozwanego, czyli w kwocie 1.000,00 zł jest w pełni adekwatne do doznanej przez powódkę krzywdy i pozwala na złagodzenie odczuwanych przez niego cierpień - zarówno fizycznych, jak i psychicznych. Uwzględni ono negatywny wpływ wypadku na różnorodne aspekty życia powódki, a także takie istotne okoliczności jak czas trwania i intensywność cierpień, czas i sposób leczenia, trwale następstwa doznanych obrażeń. Pozwany podał, że wydając decyzję posiłkował się opinią lekarza orzecznika z zakresu chirurgii ogólnej, który wskazał, że urazy doznane przez powódkę wygoiły się i nie pozostawiły po sobie trwałych następstw (0% uszczerbku na zdrowiu). Leczenie powódki miało charakter zachowawczy i już się zakończyło. W takiej sytuacji zdaniem pozwanego funkcja kompensacyjna zadośćuczynienia jest już w przedmiotowej sprawie spełniona, a więc brak jest uzasadnienia dla dalszego zwiększania zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie nie pełni też funkcji karnej i nie powinno być traktowane jako element sankcji. Odnośnie roszczenia odsetkowego pozwany wskazał, że nie jest także zasadne, albowiem w odniesieniu do kwoty zadośćuczynienia ewentualne opóźnienie w spełnieniu świadczenia z tego tytułu może zostać określone co najwyżej od daty wyrokowania. Wynika to z faktu, że Sąd wydając wyrok bierze pod uwagę stan z chwili wyrokowania, czyli stan, którego pozwany nie mógł znać w toku postępowania likwidacyjnego (odpowiedź na pozew k. 43-46.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. P. przed wypadkiem, który miał miejsce 22 maja 2013 r. uczestniczyła w innym wypadku samochodowym jako pasażer pojazdu uderzonego.

Do dnia zdarzenia powódka nie miała problemów zdrowotnych związanych z kręgosłupem.

W dniu 22 maja 2013 r. B. P. jechała po męża na lotnisko. Na trasie kierujący pojazdem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uderzył w tył samochodu, którym podróżowała powódka. Świadkowie zdarzenia wezwali na miejsce karetkę pogotowia.

Sprawca wypadku posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W..

Na miejsce wypadku w ciągu godziny taksówką przyjechał mąż powódki - A. P.. Powódka bezpośrednio po wypadku nie została przewieziona do szpitala. Po pewnym czasie, zaczęła się źle czuć i mąż zawiózł ją do szpitala, z którego wcześniej przyjechało pogotowie. Na miejscu rozpoznano u niej powierzchowny uraz głowy i po zaopatrzeniu w miękkie kołnier oraz z zaleceniem kontroli wypisano do domu.

W przeprowadzonym w dniu 23 maja 2013 r. badaniu – tomografii komputerowej głowy nie stwierdzono u B. P. świeżowynaczynionej, hyperdensyjnej krwi w obrębie mózgowia ani przymózgowo. Badanie nie uwidocznilo zmian ogniskowych w obrębie mózgowia, wskazano, że układ komorowy był nieposzerzony, nieprzemieszczony, zaś przymózgowe przestrzenie płynowe prawidłowe. Dostępne w badaniu części kostne kości pokrywy i podstawy czaszki bez zmian urazowych. Wyprostowanie fizjologicznej lordozy kręgosłupa szyjnego. Kręgosłup szyjny bez zmian urazowych. Cech stenozy kanału kręgowego nie stwierdzono.

Powódka nosiła kołnier ortopedyczny przez okres 6 miesięcy, została skierowana do (...) w związku ze stanem po urazie kręgosłupa i stwierdzoną dyskopatią szyjną.

B. P. cierpiała z powodu nawracających bóli kręgosłupa, które utrudniały jej codzienne życie. Szukała pomocy w różnych lekarzy, przyjmowała środki przeciwbólowe.

W badaniu rezonansem magnetycznym wykonanym 12 czerwca 2013 r. nie stwierdzono zmian urazowych trzonów kręgowych odcinka szyjnego i górnego piersiowego, nie wykryto zmian ogniskowych rdzenia w odcinku szyjnym. Stwierdzono cechy wczesnej degeneracji tarcz międzykręgowych C4/C5, C5/C6, C6/C7, wyrażone osłabieniem sygnału w obrazach T2 zależnych oraz obniżeniem ich wysokości. Na tych poziomach widoczne były tylne wypukliny tarcz międzykręgowych z częściową redukcją przedniej przestrzeni płynowej wewnątrzkanalowej.

Po przeprowadzonym badaniu rezonansem magnetycznym w dniu 24 listopada 2015 r. kręgosłupa L-S stwierdzono u powódki spłylenie fizjologicznej lordozy lędźwiowej. Trzony kręgowe prawidłowej wysokości, bez zmian sygnału. Umiarkowanego stopnia dehydratację krążków międzykręgowych L4-L5 i L5-S1. Na poziomie L3-L4, L4-L5 niewielkie tylne wypukliny krążków modelujące worek oponowy. Na poziomie L5-S1 tylna centralna wypuklina, spłyca wewnętrzne obszary zachyłków bocznych i modeluje lewy korzeń nerwowy. Przepuklin krążków nie uwidoczniono. Stożek rdzenia i nić końcowa bez zmian. Torbiel okołokorzeniowa wielkości 19 x 13 mm poziomu S2- S3 po stronie lewej.

W związku z wypadkiem z 22 maja 2013 r. u B. P. nie doszło do stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie schorzeń neurologicznych, nie występują u niej także neurologiczne następstwa wypadku. Zgłaszane przez B. P. dolegliwości bólowe kręgosłupa L-S wynikają z samoistnych zmian dyskopatycznych L3/L4/L5/S1, a przebyty uraz głowy nie pozostawił stałych bądź długotrwałych następstw. Występujące u powódki dolegliwości wynikają z chorób samoistnych kręgosłupa i nie są wynikiem zdarzenia drogowego z 2013 r. Badania przeprowadzone 12 czerwca 2013 r. i 24 listopada 2015 r. nie wykazały zmian zwyrodnieniowych.

(dowód: badanie rezonansem magnetycznym z dnia 12.06.2013 r. k. 137; płyta CD k. 138, TK głowy z dnia 23.05.2013 k. 12; karta informacyjna oddziału medycyny ratunkowej z dnia 22.05.2013 r. k. 9-10, 33; wynik badania rezonansu magnetycznego k. 13; karta informacyjna nr (...) k. 11; skierowanie k. 72; karta wizyty k. 72; historia zdrowia i choroby k. 38, 69-70, 149-150; badanie rezonansem magnetycznym z dnia 24.11.2015 k. 40; historia choroby k. 120, 127, 144; karta zlecenia wyjazdu zespołu ratownictwa medycznego k. 135; opinia biegłego G. P. k. 221-222; opinia uzupełniająca biegłego k. 248, zeznania świadka A. P. k. 81, zeznania powódki k. 329-331)

Powódka przeszła rehabilitację, dzięki której jej stan się poprawił. Jednakże w dalszym ciągu nie może podnosić ciężkich przedmiotów i dźwigać, co jest uciążliwe z uwagi na fakt prowadzenia przez nią działalności gospodarczej związanej z koniecznością wykonywania takich czynności. W pracy pomaga jej mąż. B. P. nie może uprawiać sportu.

Dolegliwości bólowe wzmagają się podczas zmiany pogody, ból utrudnia spanie. Kontynuuje rehabilitację, korzystając z prywatnych zabiegów, rzadziej niż uprzednio.

Powódka odczuwa lęk przed jazdą samochodem.

(dowód: oświadczenie Centrum (...) k. 117; zeznania świadka A. P. k. 81, świadka D. W. k. 82-83; zeznania powódki k. 329-331)

W toku postępowania likwidacyjnego Towarzystwo (...) decyzją z dnia 27 lutego 2016 r. wypłaciło B. P. kwotę 1.000,00 zł. tytułem zadośćuczynienia.

(dowód: decyzja k. 292-293)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym było, że pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 22 maja 2013 r. jako ubezpieczyciel od odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych sprawcy wypadku.

Pozwany kwestionował swą dalszą odpowiedzialność ponad kwotę wypłaconego zadośćuczynienia wskazując, że żądanie jest niewspółmierne do doznanej krzywdy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne, dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym także te przedłożone przez strony, opinię biegłego oraz zeznania świadków i powódki.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka A. P. i D. W. dotyczące wpływu wypadku na stan zdrowia powódki i przebiegu jego leczenia. Twierdzenia świadków były spójne, zasadniczo korelowały z zeznaniami powódki i były zgodne z zebrany materiał dowodowy. Zeznania B. P. Sąd również uznał za wiarygodne. Sąd miał na uwadze, że świadek A. P. i powódka są małżeństwem, jednakże w ocenie Sądu więzy te nie miały wpływu na treść złożonych zeznań. Choć pomiędzy treścią ich zeznań zdarzały się pewne nieścisłości, to w ocenie Sądu nie miały istotnego znaczenia przy ustalaniu stanu faktycznego, a świadczą również o tym, że treść zeznań nie była przez nich uzgadniana i przygotowywana.

Spornym w niniejszej sprawie była kwestia czy w związku z charakterem doznanych przez powódkę obrażeń przysługuje jej zadośćuczynienie w wysokości przekraczającej kwotę wypłaconą, czyli 1.000,00 zł.

Na gruncie art. 805 k.c. i art. 824 § 1 k.c. świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody. Odszkodowanie ustalone winno być wg reguł wynikających z art. 363 § 1 i § 2 k.c. i ma na celu pełne wyrównanie poniesionej przez poszkodowanego straty, przywrócenie rzeczy do stanu używalności takiego jaki istniał przed wyrządzeniem szkody.

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Natomiast, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo, jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty (§ 2 art. 444 k.c.).

Ponadto, w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 k.c.).

Sąd orzekający podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku

z 15 stycznia 1974 r. (o sygn. I CR 792/73), w którym wskazano, że przepis art. 445 § 1 k.c. nie uzależnia możliwości dochodzenia zadośćuczynienia od doznanych poważnych obrażeń, czy też poważnego uszczerbku na zdrowiu. Rodzaj obrażeń, czas leczenia, czy też istnienie lub brak skutków trwałych, mają jedynie wpływ na wysokość zadośćuczynienia. W doktrynie podkreśla się, że zadośćuczynienie pieniężne pełni przede wszystkim funkcje kompensacyjną, stanowiąc przybliżony ekwiwalent za doznaną przez pokrzywdzonego szkodę. Powinno ono wynagrodzić doznane przez niego cierpienia, utratę radości życia oraz ułatwić mu przezwycięzenie ujemnych przeżyć psychicznych.

Kryteria wyznaczające wysokość zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 445 § 1 k.c. mają charakter ocenny. Zadośćuczynienie jest przede wszystkim środkiem rekompensaty krzywdy. Ten kompensacyjny cel zadośćuczynienia ma polegać, zgodnie z językowym znaczeniem, na - z natury rzeczy niedoskonałym - wynagrodzeniu krzywdy przez zaspokojenie w większym zakresie potrzeb poszkodowanego. W tym celu poszkodowany powinien otrzymać od osoby odpowiedzialnej za szkodę sumę pieniężną o tyle w konkretnych okolicznościach odpowiednią, ażeby mógł za jej pomocą zatrzeć lub co najmniej złagodzić odczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtowało się stanowisko, zgodnie z którym przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok SN z dnia 6 czerwca 2003 r., IV CKN 213/01).

Decydujące znaczenie mają rzutujące na rozmiar krzywdy okoliczności, takie jak stopień cierpien fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzeń ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość (wyrok SN z 10.10.1967r., ICR 224/67, wyrok SN z dnia 09.11.2007r., V CSK 245/07). W świetle ugruntowanej linii orzecznictwa, należy zdecydowanie podkreślić fakt, iż ustalony stopień utraty zdrowia w żadnym razie nie jest równoznaczny z rozmiarem krzywdy i wielkości należnego zadośćuczynienia (wyrok SN z dnia 05.10.2005r., I PK 47105), zaś trwałość skutków uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia nie stanowi przesłanki żądania ochrony na podstawie art. 445 § 1 k.c. (wyrok SN z dnia 05.05.1967r., (...) 118/67).

Oceniając rozmiar i wysokość doznanej przez powódkę krzywdy Sąd miał na względzie, iż doznała ona jedynie ogólnych potłuczeń, które wywołały rozstrój jej zdrowia. Bezpośrednio po wypadku odczuwała bóle, które łagodziła tabletkami, a przez pół roku nosiła kołnierz. Zdaniem Sądu powódka emocjonalnie przeżywa wypadek, natomiast zdarzenie nie było źródłem jej aktualnego stanu zdrowia. Występujące u powódki dolegliwości wynikają z chorób samoistnych kręgosłupa i nie są wynikiem zdarzenia drogowego z dnia 22 maja 2013 r. W związku z doznaniem urazu u powódki nie doszło do stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie schorzeń neurologicznych.

Z opinii biegłego wynika, że u powódki nie ujawniono zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, a zatem ewentualny wpływ urazu na ich pogłębienie nie był przedmiotem analizy Sądu.

Sąd w pełni podziela opinię biegłego G. P., była ona jasna, pełna i logiczna. Należy zauważyć, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału, w sytuacji gdy są potrzebne do tego wiadomości specjalne. Sama opinia nie może stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłych. Opinia biegłego podlega jak i inne dowody ocenie zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżnia ją pod tym względem szczególnie dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z dnia 7 listopada 2000r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64). Biegły w sposób należyty umotywowwał wnioski zawarte w sporządzonej opinii, a zatem dowód ten został prawidłowo przeprowadzony. Przyjmuje się bowiem, iż dowód z opinii biegłego jest prawidłowo przeprowadzony wówczas, gdy opinia zawiera uzasadnienie ostatecznych wniosków, sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały dla osób nie posiadających wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 285 § 1 k.p.c.).

Mając na względzie przytoczone powyżej okoliczności, Sąd uznał, że kwota

5.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, po uwzględnieniu 1.000,00 zł świadczenia już wypłaconego przez pozwanego, jest kwotą niewygórowaną i odpowiednią w rozumieniu art. 445 k.c., zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Sąd zasądził odsetki, zgodnie z żądaniem, tj. od dnia wniesienia pozwu, albowiem stosownie do treści art. 481 § 1 kc wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, które jest wymagalne. W tym miejscu należy powołać pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010 r. (IICSK 434/09, niepubl.), wedle którego zarówno odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie za krzywdę stają się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez poszkodowanego (pokrzywdzonego) do spełnienia świadczenia odszkodowawczego. Takie wezwanie zostało przez powódkę wystosowane jeszcze przed wniesieniem powództwa.

Powódka wygrała sprawę w 36,36 %, pozwany w 63,64 % co uzasadniało orzeczenie o kosztach na podstawie art. 100 k.p.c.

Na koszty procesu, w łącznej wysokości 11.411,03 zł, poniesione przez stronę powodową składają się następujące uwzględnione z przedłożonego spisu kwoty: 550,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 34,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictw, 700,00 zł tytułem uiszczonych zaliczek na koszty związane z wydatkami na opinię biegłego i poniesionych w związku z koniecznością zgromadzenia dokumentacji lekarskiej, 40,63 zł tytułem kosztów związanych z uzyskaniem dokumentacji medycznej, koszty dojazdu 20 zł (bus) i 32,40 zł (samochód) oraz kwota 4.800,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika. Wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalono zgodnie z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Przy uwzględnieniu kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę samochodem osobowym o pojemności silnika 2 l, Sąd miał na względzie deklarowane zużycie paliwa na 100 km, które wynosi 9 litrów, a zatem uwzględniając drogę z O. do B. i z powrotem – 80 km i cenę paliwa 4,50 zł, koszt przejazdu wynosił 32,40 zł (7,2 litry konieczne do przejechania 80 km x 4,50 zł).

Pozwany poniósł koszt 5.234,00 zł, na który składają się następujące kwoty: 34,00 zł opłat skarbowych od pełnomocnictw, 400,00 zł tytułem uiszczonych zaliczek na koszty związane z wydatkami na opinię biegłego i poniesionych w związku z koniecznością zgromadzenia dokumentacji lekarskiej oraz kwota 4.800,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika. Wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalono zgodnie z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Zatem przy uwzględnieniu stopnia wygranej pozwanemu należał się od powódki zwrot kosztów procesu w wysokości 1.084,95 zł – o czym postanowiono w pkt III wyroku.

Ponadto Sąd nakazał pobrać na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 ze zm.) od stron na rzecz Skarbu Państwa – przy uwzględnieniu wyniku sprawy – następujące kwoty: 90,36 zł od powódki i 51,63 zł od pozwanego tytułem nieuiszczonych wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ca 1027/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Barczewski (spr)
Sędziowie:	SO Mirosław Wieczorkiewicz SO Agnieszka Żegarska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Marta Borowska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. P.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Biskupcu z dnia 4 lipca 2017 r., sygn. akt I C 183/16,

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach I, IV i V w ten sposób, że :

- w punkcie I obniża zasądzoną od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.000 (cztery tysiące) zł do kwoty 2.000 (dwa tysiące) zł, płatnej z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3 marca 2016 r. do dnia zapłaty,

- w punkcie IV nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Biskupcu kwotę 25,81 (dwadzieścia pięć 81/100) zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych,

- w punkcie V nakazuje ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Biskupcu kwotę 116,18 (sto szesnaście 18/100) zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych,

II. oddala apelację w pozostałej części,

III. znosi wzajemnie koszty procesu między stronami za instancję odwoławczą.